

Modlíte se, aby
to skončilo, ale víte,
že se to nestane.

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

HOST

PRO SVĚT MRTVÍ

Graham Masterton

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

Brno 2019

Living Death

Copyright © Graham Masterton, 2016

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-940-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-941-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-942-7 (Formát MobiPocket)

S láskou Katharine Walmsleyové

Gach madadh air á mhadadh choimheach.

Každý pes útočí na cizího psa.

Irské přísloví

1

Hledali někoho přesně jako ona. Bylo jim to jasné, hned jak se ve svých krátkých černých šatech a špičatých černých kotníčkových botách, s červenými očními stíny a vlasy obarvenými na svítivě zelenou vypotácela z klubu Eclipse.

Bylo skoro půl třetí ráno. Notně opilá dívka vypadala, že je tu sama. Začala se přehrabovat v oranžové jutové tašce s našitým obrázkem šklebící se dýně, až se jí nakonec podařilo vylovit mobilní telefon.

Ti dva se na druhé straně Oliver Plunkett Street opírali o svůj lesklý černý opel a pokuřovali. Nepřešli silnici okamžitě. Místo toho dívku sledovali, jak se mračí na displej telefonu, ťuká do něj svými trpytivě zelenými nehty a tiše kleje, protože se jí ne-daří zaostřit na spuštěnou aplikaci. Celou tu dobu vrávorala na vysokých podpatcích, snažila se udržet rovnováhu a opakovaně si nahazovala neustále sklouzávající tašku zpátky na rameno.

Milo se podíval na Garreta a povytáhl jedno obočí. Oba muži byli oblečení do úzkých černých kabátů a bílých košil s kravatou. Milo byl malý a podsaditý, měl šedé vlasy ostříhané na ježka a tváře poseté akné. Garret byl vyšší, nad čelem mu vlála černá ofina, která vypadala jako zlomené havraní křídlo, a měl propadlé tváře a nad rty tenký černý knírek, kterému se v Corku říkalo „žíznivé obočí“.

„Tak co myslíš, Gare?“ zeptal se Milo.

Garret odcvrnkl nedopalek cigarety na silnici. „Ještě moment počkáme, víš co. Jenom pro případ, že se chytla se svým přítelem, kterej za chvilku vyleze ven, aby ji odprosil.“

Z klubu vyklopýtalo ještě šest nebo sedm lidí, kteří se postrkovali a u toho se smáli a kleli. Jeden mladý muž měl obličej natřený bílou barvou jako upír a z koutků úst mu kapala krev vyvedená červenou rtěnkou. Další měl na vršku hlavy zvednutou masku z hororové série *Vřískot*. Dvě sestry s rezavými vlasy byly v průsvitných zelených šatech převlečené za čarodějnice a hubená tmavovlasá dívka na sobě měla potrhaný bílý plášť jako bánšička.

Jeden z mladíků vykřikl: „Tak kam jdem teď, kámo? Je ještě sakra brzo na to, abysme to zabalili, a já mám navíc chuť na další pivko.“

„Já ti nevím, chlape,“ odvětil jeden z jeho kamarádů. „Kdybych si tak nedal to kari. Mám takovej pocit, že bych moh hodit parádní šavli.“

„No, tak ne že ji hodíš na mě. Tydle džíny jsou fungl nový.“

Milo a Garret čekali, ale z klubu nevyšel nikdo další, kdo by se po dívce v černých šatech sháněl. Dál něco ťukala do telefonu a po další minutě nebo dvou bylo zřejmé, že se jí podařilo odeslat textovou zprávu. Hodila telefon zpátky do tašky a postavila se před vchod do obchodu s nábytkem hned vedle klubu. Rukama se přidržovala černé kovové mříže, aby udržela rovnováhu, a zjevně tam na někoho čekala.

Milo se podíval doleva a ujistil se, že nepřijíždí žádné auto. Potom s rukama v kapsách přešel ulici a přistoupil k dívce. „Všechno v pohodě, slečno?“

„Jo, jsem v pohodě,“ odvětila, aniž se na něj podívala.

„OK. Všimnul jsem si, že tu stojíš, tak jsem si říkal, jestli bys nechtěla hodit domů.“

„Ne, v klidu. Právě jsem si zavolala Hailo.“

Milo zvedl jedno obočí. „Tak jo, krásko. Super. Jenom jsem se chtěl ujistit, že jseš v pohodě. Vypadá to, že máš za sebou pořádněj večírek.“

„Ani ne.“ Dívka se dál držela mříží, a i když se na Mila ještě nepodívala, všiml si, že její červené oční stíny jsou rozpité, jako kdyby plakala.

„Bydlíš daleko?“ zeptal se jí.

„V Knocka. Ale to je v poho. Taxík tu bude za pár minut.“

„Jo tak, aha. Dobrý. Já jenom že se teď chystám jet domů do Gurra, tak bych tě moh svízt. Mohli bysme vyrazit hnedka, nemusela bys čekat.“

Dívka se na něj konečně podívala a v očích se jí třpytily slzy. Ačkoli měla make-up celý rozmazaný, všiml si, že je velice hezká. Měla velké hnědé oči, nosík trochu nahoru a plné, našpulené rty. Nechal ruce hluboko v kapsách, pokrčil rameny a usmál se na ni, jako by mu ve skutečnosti vůbec nesešlo na tom, jestli jeho nabídku přijme, a jenom se snažil být přátelský.

Trochu zavrávala a oběma rukama se chytila mříží, aby získala rovnováhu. „No, já nevím,“ řekla a Milo už si myslel, že ho odmítne. V tu chvíli ale vyšli z klubu Eclipse další dva mladí lidé — vysoký mladík s širokými rameny v červeno-zeleně pruhovaném svetru a s hnědým kloboukem jako Freddie z *Noční můry v Elm Street*, ruku v ruce s kudrnatou světlou dívkou. Blondýnka byla oblečená do červené přiléhavé kombinézy, na zádech měla připevněná obrovská červená křídla a z vlasů jí trčely dva červené rohy — anděl z pekla.

Mladík v kostýmu Freddieho si všiml dívky v černých šatech před obchodem a okamžitě se k ní otočil zády. Přitáhl si červeného anděla k sobě a ostentativně svou společnici políbil. Když to dívka v černých šatech spatřila, uniklo jí z hrdla tenké zamňoukání jako od opuštěného kotěte. Mladík anděla políbil znovu a kradmo se na dívku podíval, zda je sleduje. V tu chvíli se dívka otočila k Milovi a řekla: „Tak dobře, jo. Jestli mě můžeš hodit domů, bylo by to skvělé. Killiney Heights, znáš to tam?“

„Znám, no jasně. Tak pojd'. Dej mi ruku. Nechceme přece, abys upadla na silnici a udělala tady divadlo.“

Pomohl jí přes silnici k opelu a otevřel jí zadní dveře. Když se jí podařilo svalit se na sedadlo, obešel vůz a posadil se na místo spolujezdce. Garret už seděl za volantem a jeho tmavé oči se surrealisticky vznášely ve zpětném zrcátku.

„Já jsem Milo a tohle je můj kámoš Gar,“ řekl Milo. „Jak se jmenuješ ty, krásko?“

Dívka stále tiše vzlykala. Zvedla levou ruku ke straně obličeje jako clonu, aby neviděla Freddieho a zlého anděla, kteří se stále líbali.

„Siobhán,“ odvětila ztrápeně.

„A co tě tak rozhodilo, Siobhán? To ten chlápek v pruhovaném svetru — ten co tam stojí s tou buchtou s křídla?“

„To je můj přítel,“ hlesla Siobhán. „Teda byl to můj přítel. A tamto má bejt má nejlepší kámoška Clodagh.“

Garret se otočil na předním sedadle a řekl hrubým hlasem: „A co kdybych tam zaskočil a jednu pořádnou mu za tebe ubalil?“

Siobhán zavrtěla hlavou. „Ne. To by všechno jenom zhoršilo. Jenom mě prosím hoďte domů. Killiney Heights — takovej modrej dům úplně na konci ulice, u fotbalovýho hřiště.“

„Jasně,“ přikývl Garret. Nastartoval a auto se odlepilo od obrubníku. Když dojel na konec Oliver Plunkett Street a chystal se zabočit vlevo na Grand Parade, podíval se do zpětného zrcátka a všiml si taxíku, který si Siobhán přes aplikaci Hailo objednala. Právě přijížděl ke klubu Eclipse. Usmál se, ale neřekl nic.

„Ten kluk je teda kokot,“ řekl Milo. „Koukni na sebe, holka — jsi dvakrát hezčí než ta tvoje takzvaná kámoška. Ale jestli mu nemůžeš věřit, víš co, tak stojí za hovno, věř mi.“

Siobhán neodpověděla, ale hledala v tašce zmuchlaný papírový kapesník, aby si mohla otřít oči a vysmrkat se.

Po mostě svatého Patrika přejeli řeku Lee. Pod jednou lampou postával hlouček mladých lidí. Kouřili, bavili se a podávali si velkou lahev cideru.

Jakmile dorazili na druhou stranu řeky, jel Garret místo doleva po nábřeží směrem na Knocknaheeny rovně nahoru do prudkého kopce po Bridge Street a potom zabočil do MacCurtain Street, takže mířili na východ místo na západ.

„Kam to jedem?“ zeptala se Siobhán. „Do Knocka se jede tamtudy.“

„Zkratka,“ utrousil Garret.

Zdalo se, že Siobhán toto vysvětlení na chvíli uspokojilo, ale když Garret zabočil směrem na Summerhill ke křižovatce Saint Luke's Cross, naklonila se na sedadle dopředu a opile zamumlala: „Todle je ale úplně opačnej směr.“

„Já jsem říkal, že to je zkratka,“ zopakoval Garret.

„Nedělej si s tím hlavu, holka, Gar ví, co dělá,“ vysvětlil Milo. „Todle mu ušetří celou tu cestu kolem Nemocnice svatý Marie.“

Siobhán se na okamžik zase opřela v sedadle, ale když Garret naznačil, že zabočuje vpravo na Middle Glanmire Road, znovu se napřímila a vykřikla: „Ne! Takhle se tam ale vůbec nejede! Musíš se vrátit! Kam mě to vezete?“

Milo jí položil ruku na paži a řekl: „To je v pořádku, Siobhán, nemusíš se hned tak rozpalovat. Všechno bude v pohodě. Gar musí vyzvednout pár věcí z Mayfieldu, než tě hodí domů, že jo, Gare?“

„Přesně tak,“ řekl Garret. „Zapomněl jsem na ně, to je všechno. Zapomněl bych někde i vlastní prdel, kdybych ji k sobě neměl přidělanou.“